

New York Times bestseller sorozat

MÁSODIK KÖNYV

EGY HAMIS HANG

GORDON KORMAN

A 39 KULCS

A 39 KULCS

EGY HAMIS HANG

GORDON KORMAN

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2010

*Minden testvércsapatnak
a Mozartoktól a Cahillekig egy hálás egykétől*

G. K.

1. FEJEZET

Az éhségstrájk Párizstól kétóránnyira keletre kezdődött.

Saladin épp csak beleszagolt a macskakajából áradó ínycsiklandó illatfelhőbe, aztán finnyásan felhúzta az orrát.

– Gyerünk, Saladin – hízelgett neki a tizennégy éves Amy Cahill. – Itt a vacsora. Hosszú az út Bécsig.

Az egyiptomi mau dölyfösen horkantott, ami a nem szavakkal történő kommunikáció szerint annyit tesz: *Ugye csak vicceltek.*

– A vörös csattogóhalhoz szokott – mondta Amy bocsánatkérően Nellie Gomeznek, a Cahillek nevelőnőjének.

Nellie-t ez nem hatotta meg.

– Van róla fogalmad, mennyibe kerül a friss hal? Be kell osztanunk a pénzünket. Ki tudja, meddig fogunk ide-oda futkározni, hogy megkeressük a becses kis kulcsaitokat?

Saladin egy rosszalló „mrrr!”-t hallatott.

Dan Cahill, Amy tizenegy éves öccse felnézett a kottából, amit épp tanulmányozott.

– Én veled vagyok, pajti. Nem hiszem el, hogy Európa leglassabb vonatára kellett felszállnunk. Sietnünk kell! A versenytársaknak magángépük van, mi meg itt rostokolunk a Lúzer expresszen. Minden nyüves faluban megállunk Franciaországban?

– Nem – válaszolta Nellie őszintén. – Hamarosan minden nyüves faluban megállunk Németországban. Aztán minden nyüves faluban Ausztriában. Figyelj, olcsó volt, oké? Nem azért egyeztem bele, hogy bébiszitteljelek titeket az út során...

– Hogy a nevelőnőnk legyél az út során – helyesbített Dan.

– ...hogy félúton kiessetek, mert minden pénzeteket csattogóhalra és drága vonatjegyekre költöttétek – fejezte be Nellie.

– Tényleg nagyra értékeljük a segítségedet, Nellie – mondta neki Amy. – Nélküled nem tudnánk megcsinálni.

Amy még mindig szédült az elmúlt két hét viharától. *Az egyik percben árva vagy, a másikban pedig a világ leghatalmasabb családjának a tagja!*

Hihetetlen fordulat ez két gyerek számára, akiket egy nemtörődöm gyám kezére adtak, aki cserébe egy rakás nevelőnő kezére adta őket. Most már tudták az igazságot: Benjamin Franklin és Wolfgang Amadeus Mozart rokonai voltak, és sok más híres emberé – zseniké, látnokoké és a világ vezetőié.

Senkik voltunk. Hirtelen esélyünk lett, hogy megváltoztassuk a világot...

Mindez annak a versenynek köszönhető, amit nagyanyjuk, Grace indított el a végrendeletével. A Cahillek évszázados hatalmának titka valahogy elveszett – a titok, amelynek nyitjára csak úgy bukkanhatnak rá, ha összegyűjtenek 39 kulcsot. Ezeket a kulcsokat a földgolyó különböző pontjain rejtették el. Szóval kincsvadászaton vannak. De *micsoda* kincsvadászaton – óceánokat és kontinenseket átívelő versenyen, amelynek díja nem más, mint a világhatalom.

Nagy a tét, viszont nagy a kockázat is. Riválistaikat semmi sem tartaná vissza attól, hogy legyőzzék őket. Már így is voltak sebesültek.

Valószínűleg lesznek még többen is...

Amy a vele szemben ülő Danre pillantott. *Két hete még a tévé távirányítója miatt veszekedtünk...*

Úgy tűnik, sehogy sem tudja megbeszélni Dannel, milyen furcsa ez az egész. Az öccse semmi rendkívülit nem talált abban, hogy a történelem legerősebb, legbefolyásosabb családjának tagjai. Szó nélkül elfogadta a helyzetet. Végül is, ez rá is jó fényt vet. Semmi hátrányát nem látta annak, hogy nagykutya legyen a dolgok rendjében. Szegény kölyök még csak tizenegy éves – nincsenek szülei, és most már Grace is elment.

A verseny miatti izgalmak közepette alig gyászolták meg nagyanyjuk halálát. Ez nem volt helyes. Amy és Grace Cahill olyan közel álltak egymáshoz. Mégis Grace volt az, aki elindította őket ezen a veszélyes hullámvasúton. Amy néha nem is tudta, mit érezzen...

Kirázta a fejéből e gondolatokat, és Danre figyelt. Dan a kottát fürkészte, rejtett jeleket vagy titkosírást keresett rajta.

– Találtál valamit? – kérdezte tőle Amy.

– Semmit – válaszolta Dan. – Biztos vagy benne, hogy ez a Mozart pajti is Cahill volt? Ben Franklin bezzeg az orrát sem fújta ki anélkül, hogy ne rejtsen valami titkos üzenetet a zsepibe. Ez viszont csak unalmas zene.

Amy zöld szemét villogtatta.

– Ez a „Mozart pajti”? Te tökfejnek születél, vagy diploma kellett hozzá? Wolfgang Amadeus Mozartot a világ legnagyobb klasszikus zeneszerzőjének tartják.

– Így van, klasszikus. Dögunalom.

– A zenei hangokat betűkkel jelölik, A-tól G-ig – tűnődött Nellie. – Talán így van benne egy üzenet.

– Tudom, már megvolt – jelentette Dan. – Még összerendezni is próbáltam a betűket, hátha a szavak anagrammák. Nézzünk szembe a tényekkel: majdnem megölettük magunkat egy kulcsért, ami nem is igazán kulcs.

– De kulcs – makacskodott Amy. – Annak kell lennie.

Kulcsok. 39 darab. Egyetlen verseny sem volt még ilyen ígéretes – sem ennyire veszélyes. A mérleg egyik serpenyőjében a legnagyobb hatalom volt; ugyan ki említene meg két amerikai árva halálát akár csak egy lábjegyzetben is.

De nem haltunk meg. Megtaláltuk az első kulcsot – egy csalóka akadályversenyben Benjamin Franklin életén keresztül. Amy meg volt győződve róla, hogy Mozart vezet a második kulcshoz. A válasz a vasúti sínek végén, Bécsben vár rájuk, ahol Mozart élt, és megkomponálta minden idők legnagyobb muzsikáját.

Csak remélni tudták, hogy nem a versenytársak érnek oda hamarabb.

– Utálok Franciaországot – morogta Hamilton Holt, egy aprócska hamburgert szorongatva óriási kezében.
– Olyan, mintha az egész ország fogyókúrázna.

Holték egy kis francia vasútállomás büféjében állodogáltak, harminc kilométerre északra Dijontól. Azt remélték, hogy vakációzó amerikai családnak tűnnek, de sokkal inkább néztek ki egy focicsapat védőinek – még az ikerlányok is, akik Dannel egyidősek voltak.

– Arccal a díj felé, Ham – emlékeztette a fiát Eisenhower Holt. – Amikor megtaláljuk a harminckilenc kulcsot, búcsút inthetünk az ínséges időknek, és bevehetjük magunkat pár korlátlan fogyasztású büfébe odahaza, az Államokban. De most utol kell érünk a Cahill kölyköket.

Madison beleharapott a saját szendvicsebe, és elfintorodott.

– Túl sok a mustár!

– Ez itt Dijon, te hülye – mondta neki az ikertestvére, Reagan. – Ez a világ mustár-fővárosa.

Madison gyomron vágta. A csapás egy vágtazó rinocéroszt is megállított volna, de Reagan kihívó pofát vágva csupán kinyújtotta a nyelvét. Sok kell ahhoz, hogy valaki kárt tegyen egy Holtban.

– Csendet, lányok – dorgálta meg őket szeretettel az anyjuk, Mary-Todd. – Azt hiszem, hallom a vonatot.

A család feszülten figyelt, ahogy az ősrégi dízelmozdony feltűnt a láthatáron.

Madison a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, az európai vonatok gyorsak.

– Trükkösek ezek a Cahillek, pont, mint a szüleik – válaszolta az apjuk. – Arra a vonatra szálltak fel, amin biztosan senki sem keresné őket. Oké, sorakozó!

A család már hozzászokott Eisenhower katonás beszédéhez. Lehet, hogy kirúgták a West Point katonai akadémiáról, de attól még nagyszerűen motiválta őket. És semmi nem motiválta őket annyira, mint az a lehetőség, hogy kiegyenlítsék a számlát az öntelt rokonaikkal. Ez a verseny esélyt adott, hogy bebizonyítsák, ők sem kevésbé Cahillek, mint a többiek. Ők fogják megtalálni elsőként a 39 kulcsot – még ha káposztasalátát is kell aprítaniuk a többiekből, hogy ez bekövetkezzen.

Szétszéledtek, és eltűntek az állomás mögötti erdőben.

A személyvonat pöfögve megállt a peron mellett, és leszállt róla néhány utas. A kalauzokat és a hor-dárokat túlságosan lefoglalta a csomagok kipako-lása, így nem vették észre, hogy egy testes, öttagú család mászik fel a leghátsó szerelvényre. Holték fel-jutottak a vonatra.

Előrefelé haladva elkezdtek átkutatni a kocsikat. Az volt a tervük, hogy kerülik a feltűnést, de ez nem volt egyszerű óriás termetük miatt. Vállakat és térde-ket taszigáltak. Lábakra léptek rá. Az utasok dühös pillantásokat váltottak egymással és számos nyel-ven szitkozódtak.

A harmadik kocsiban Hamilton meglendülő kö-nyöke lerepítette egy nő kalapját, amitől leesett a hölgy ölében lévő kalitka. A ketrec zörögve hullt a földre, és a benne lévő ijedt törpepapagáj csicsereg-ni kezdett, és nyugtalanul verdesett. Ennek hatásá-ra hat sorral előrébb Saladin feltápászkodott, hogy nyomozásba fogjon. És amikor Amy odapillantott, hogy megnézze, mi zavarja a macskát...

– Ho-Ho... – Feszült pillanatokban mindig dadog-ni kezdett.

– Holték – suttogta Dan megrémülve.

Szerencsére a papagáj tulajdonosa odahajolt, hogy megmentse a kalitkát, és eltorlaszolta a folyo-sót. Dan gyorsan bezárta Saladint és a kottát a fejük felett lévő csomagtartóba.

– Gyerünk, hölgyem... – morogta Eisenhower tü-relmetlenül. Aztán észrevette Dant.

A hatalmas férfi egyenesen átgázolt a papagájon és tulajdonosán. Dan elkapta Amy kezét, és a kocsi túlsó végébe menekültek. Nellie egy hátizsákot rúgott a folyosóra, pont Eisenhower lába elé, amitől a férfi hasra esett.

– *Excusez-moi monsieur* – mondta Nellie tökéletes francia kiejtéssel, és odanyúlt, hogy felsegítse.

Eisenhower ellökte Nellie kezét. Nellie, más lehetőség híján, ráült, és teljes súlyával a férfi lapockáira nehezedett.

– Mit csinál, maga őrült külföldi?

– Ez nem külföldi, apa! – Hamilton erőlködés nélkül lerántotta a nevelőnőt apjáról, és az ülésre hajította. – Ez a Cahill kölykök dadája!

– Sikítok – fenyegetőzött Nellie.

– Akkor kihajítalak a vonatból – ígérte neki Hamilton. Olyan tárgyyszerűen beszélt, hogy semmi kétség nem lehetett afelől, hogy hajlandó és képes is lenne rá.

Eisenhower feltápászkodott.

– Figyeld a lányt, Ham! Egy másodpercre se vedd le róla a szemed!

Ezzel tovamasírozott, vezette a tülekedő Holtokat, a prédára vadászó ragadozókat.

Amy és Dan már átjutottak az étkezőkocsiba. Békésen ebédelő emberek között száguldoztak, forró ételektől gőzölgő tálakat cseleztek ki. Dan óvatosan hátrapillantott. A felbőszült Eisenhower Holt alakja töltötte be a kocsi üvegajtáját.

Oldalba bökött egy pincért, és rámutatott Eisenhowerre.

– Látja azt a fickót? Azt állítja, hogy maga szteroidot tett a levesébe.

Amy megragadta öccse karját, és félelemmel teli pillantással azt sziszegte:

– Hogy viccelhetsz ezzel? Tudod, milyen veszélyesek.

A Cahillek átküzdötték magukat a hátsó ajtón, és berontottak a következő kocsiba.

– Nekem mondd? – válaszolta Dan idegesen. – Bárcsak elférnék egy csomagtartóban, mint Saladin! Nincs biztonsági őr ezen a vonaton? Franciaországban biztos van törvény arra az esetre, ha öt Neander-völgyi üldöz pár kölyköt.

Amy megrémült.

– Nem beszélhetünk a biztonságiakkal! Nem kockáztathatjuk, hogy bárki megkérdezze, kik vagyunk, és mit csinálunk. Ne felejtse el, hogy a gyámhatóság még mindig keres minket Bostonban. – Szélesre tárta a következő átjáró ajtaját, és maga elé tolta Dant.

Ez volt a postakocsi. Vászonzsákok százai heverték mindenfelé, meg különböző méretű és formájú csomagok és ládák.

– Amy... – Dan dobozokat kezdett egymásra pakolni az ajtó előtt.

Nővére azonnal megértette, mit akar. Közösen építettek barikádokat a csomagokból, és a legfelsőt – egy szárított sonkát – beékeltek a fogantyú alá. Dan mepróbálta lenyomni a kart. Nem mozdult.

A mellettük lévő kocsiból kiáltások hallatszottak. Holték már majdnem utolérték őket.

Amy és Dan a postaszákokat kerülgetve a következő kocsi felé igyekeztek. Amy belépett az átjáróba, és a kilincs felé nyúlt.

Zárva.

Kopogott az összekarcolt üvegen. A személyzeti kocsi következett, benne heverők és ágyak, de mind üres. Dörömbölni kezdett. Semmi válasz.

Csapdába estek.

A kocsi túlsó végében Eisenhower gránitkemény arca jelent meg az ablakban. Mintha az egész vonat megrázkódott volna, ahogy vállával az ajtónak csapódott.

– Ők az unokatestvéreink – érvelt Amy bizonytalanul. – *Igazából* nem bánthanának minket...

– Párizsban majdnem otthagytak élve eltemetve!
– vágott vissza Dan. Felvett a padlóról egy barna papírba csomagolt hokiütőt.

– Ezt nem gondolhatod komolyan...!

Abban a pillanatban Eisenhower Holt nekifutásból az ajtónak ugrott. Az ajtó fogcsikorgató robajjal kinyílt, és Dannek csapódott. A fiú a földre repült. A hokiütő zörögve kiesett a kezéből.

– Dan! – Amy dühtől elvakultan felkapta az ütőt, és kettétörte Eisenhower fején. A nagydarab férfi felfogta az ütést, megingott, és egy postaszákra rogyott.

Dan elképedve ült fel.

– Azta! Kiütés!

A győzelem rövid életű volt. A többi Holt viharzott be a kocsiba.

Madison elkapta Amy gallérját. Reagan felrángálta Dant.

Elkapták őket.

2. FEJEZET

– Édes cukorjuharom! – Mary-Todd a férje mellé térdelt. – Jól vagy?

Eisenhower felült, közben egy tojás nagyságú dudor bújt elő a feje búbján.

– Persze, hogy jól vagyok! – bökte ki valahogy, de szavai eléggé összefolytak. – Azt hiszed, egy kis mit-ugrász megállíthat *engem*?

Reagant nem győzte meg.

– Nem tudom, apa. Fejbevágottnak egy baseballütővel.

– Hokiütővel – javította ki Dan.

– Ez lehet az utolsó szavad, kölyök... – Az áldozat talpra ugrott, aztán megingott, és kis híján újra a földre zuhant.

A felesége odanyúlt, hogy segítsen, de Eisenhower lerázta magáról.

– Jól vagyok. Csak a vonat miatt van. Azt hiszed, nem bírok ki egy ütést? Ezt mondták a Pointon, és nézz csak rám!

– Mit akarnak? – kérdezte Amy.

– Látom, beindult végre az agyatok – helyeselt Mary-Todd. – Adjátok ide a párizsi kulcsot, és akkor nem esik bajotok.

– Ennél rosszabbat érdemelnétek – tette hozzá a férje, óvatosan dörzsölgetve a fejét.

– Nincs nálunk – mondta nekik Amy. – A Kabrák elvették.

– Az *üveget* vették el – helyesbített Madison. – Ne aggódj, nemsokára megfizetnek érte. A papír nálatok van.

– Milyen papír? – kérdezte Dan kihívón.

Eisenhower válaszképpen elkapta a gallérjánál fogva, és olyan könnyed mozdulattal emelte fel, mintha csak odaintene egy pincért.

– Ide figyelj, te kis bűdösbogár! Azt hiszed, ász vagy, mert ti voltatok Grace kedvencei. De nekem ti ketten kevesebbet értek, mint amit egy madárkalitka aljáról kitakarítanak.

Erős mancsa összezárult Dan nyakán, és úgy szorította, mint egy ipari méretű satu. Dan levegőért kapkodott, de rájött, hogy az nincs. Épp fojtogatják.

Próbálta elkapni a nővére pillantását, de abban nem volt köszönet, csak saját rémületének tükröződését látta meg benne. Könnyű volt kinevetni Holtékat, az izompacsirtás testalkatukat, lelkes katonás beszédmódjukat, egyforma melegítőjüket. Ez volt a hidegzuhany, hogy mennyire veszélyes ellenfelek. És amikor ilyen nagy a tét, képesek lennének...

Mire?

Amy nem akarta megtudni.

– Elég! Bármit megkapnak, amit csak akarnak!

Madison örömmámorban úszott.

– Mondtam, hogy megtörnek az egészpályás letámadástól.

– Ugyan, Madison – korholta az anyja. – Amy okosan cselekedett. Nem minden Cahillnek van ennyi sütnivalója.

Amy odaszaladt segíteni Dannek, akit Eisenhower minden teketória nélkül ráhajított egy itt-ott kidudorodó postaszákra. Megkönnyebbülten vette észre, hogy öccse arcára kezd visszatérni a normális szín.

Dan dühös volt.

– Nem kellett volna ezt csinálnod!

– Grace nem akarná, hogy megölessük magunkat – suttogetta neki Amy. – Majd kitalálunk valami mást. Holték elindították őket a vonat vége felé.

– Nehogy próbálkozzatok – motyogta Eisenhower, ahogy egy hordár oldalazott el mellettük.

Kelletlenül, de végül odaértek a helyükhöz. Hamilton ott ült Nellie mellett, és hatalmas termetével a vonatablakhoz nyomta a lányt.

Ám a nevelőnő megfélemezett minden kellemetlenségről, amint meglátta Amyt és Dant.

– Bántottak? – kérdezte idegesen. – Jól vagytok?

– Jól – mondta Amy komoran. Eisenhowerhez fordulva hozzátette: – Ott van a csomagtartóban.

Holték szinte egymást taposták igyekezetükben, hogy kinyissák a csomagtartót. Saladin nyávogva a földre huppant. A mozdulatától szanaszét repült egy rakás cafatokra tépett papírdarab – Mozart saját kezűleg írt, eredeti kottájának maradéka.

– A kulcsunk! – jajgatott Nellie.

– A ti kulcsotok? – Az Eisenhower Holtból kiszakadó üvöltés aligha volt emberinek nevezhető. Elkapta Saladint, fejtetőre fordította, és megrázta.

Egy macskaszzerű nyeldekkléssel, ami inkább csuklásnak hangzott, Saladin felböfögött egy hangjegyekkel bőkezűen telehintett szőrösömöt. Nem lehetett megmenteni semmit. A kottából konfetti lett.

Eisenhower Holt kirohanása bizonyította, hogy még a hangszálai is izmosak. A kitörés hallatán az utasok a szomszédos kocsikba iszkoltak. Egy pillanattal később egy egyenruhás kalauz rohant végig a folyosón, a zaklatott utasok között.

– Mi folyik itt? – kérdezte a férfi erős francia akcentussal. – Van maguknak jegyük erre a vonatra?

– Maga ezt vonatnak nevezi? – üvöltötte Eisenhower. – Ha az Államokban lennénk, az egeremet sem ültetném fel egy ilyen rozoga tragacsra!

A kalauz elvörösödött.

– Adja át az útlevelét, *monsieur!* A következő állomáson átadom a hatóságoknak!

– Mire várunk? – Eisenhower Amy kezébe lökte a macskát. – Itt a patkányotok. Holtok, kitörés!

A család mind az öt tagja a legközelebbi ajtóhoz rohant, és levetették magukat a mozgó vonatról.

Amy és Dan az ablakon keresztül bámulták, ahogy unokatestvéreik zárt alakzatban legurulnak a hegyoldalra.

– Húha! – sóhajtott Nellie. – Ilyet nem mindennap látni.

Amy közel állt a síráshoz.

– Gyűlölöm őket! Elvesztettük miattuk az egyetlen nyomunkat.

– Ez nem volt valami nagy nyom, Amy – mondta csendesén Dan. – Csak zene. Még akkor is, ha Mozart szerezte... nagy ügy.

– Igenis nagy ügy – siránkozott a nővére. – Csak mert nem tudtuk megtalálni, amit elrejtettek benne, még nem jelenti azt, hogy nem volt ott. Legalább el akartam játszani a darabot zongorán. Talán az elárult volna valamit.

Az öccse meglepettnek látszott.

– A kottát akarod? Az elég könnyű. – Lehajtotta a kisasztalt, széthajtogatott egy tiszta szalvétát, és dolgozni kezdett.

Amy elképedve figyelte, ahogy Dan öt vonalat húz, és kezdi elhelyezni rajtuk a hangjegyeket.

– Nem is tudsz kottát írni!

– Lehet, hogy nem – értett egyet vele az öccse anélkül, hogy felnézett volna. – De Párizs óta bámulom azt a papírt. Ez az. Garantálom.

Amy nem vitakozott. Az öccsének képi memóriája volt. A nagyanyjuk ezt sokszor megjegyezte. Vajon tudta akkoriban, hogy Dan tehetsége egy nap létfontosságú lesz?

Mire a vonat átzötyögött a német határon, Dan minden részletében tökéletes másolatot készített a kottáról.

Saladint a közelébe sem engedték.

Amikor Amy, Dan és Nellie kísértalt Bécs Westbahnhof nevű vasútállomásáról, nem tudhatták, hogy valaki figyelte őket.

A főbejárattal szemben parkoló, fényes, fekete limuzin hátsó üléséről Natalie Kabra egy erős látcsőn át figyelte minden mozdulatukat.

– Látom őket – mondta bátyjának, Iannek, aki mellette ült a ruganyos bőrülésen. Natalie fintorgott. – Mindig úgy néznek ki, mint a hajléktalanok. És hol vannak a csomagjaik? Egy sporttáska és hátizsákok. Tényleg így kilóg a fenekük a gatyából?

– Így kilóg a családból – válaszolta Ian szórakozottan, miközben egy sakklépésen gondolkodott a limo lehúzóható képernyője előtt. Párizs óta azzal volt elfoglalva, hogy összemérje tudását egy vlagyivosztoki szuperkomputérral. – Milyen hülye lépés – motyogta az ellenfelének. – Azt hittem, a számítógépek okosak.

Natalie bosszankodott.

– Ian, figyelnél, kérlek?! A felsőbbrendű intelligencia nem jelenti azt, hogy nem zagyválhatjuk össze a dolgokat. – A bátyja briliáns elme volt ugyan, de senki sem volt olyan briliáns, mint amilyennek Ian hitte magát. Néha a józan, paraszti ész értékesebb az IQ-nál. Az utóbbi igencsak magas volt Iannek. Natalie tudta, hogy az ő feladata hozzátenni az előbbit. Tisztelte a bátyja képességét... de oda kellett figyelnie rá.

Ian kuncogva feláldozott egy futót, és tapasztalt játékosként megtervezett egy hét lépéssel későbbi sakk-mattot.

– Nálunk van az üveg Párizsból – emlékeztette a nővérét. – Egyik csapatnak sincs esélye. Különösen

nincs azoknak a szegényházi Cahilleknek. A verseny a miénk, megnyerjük.

– Vagy elveszítjük, ha elbizzuk magunkat – figyelmeztette a nővére. – Várj... taxiba szállnak. – Megkoptatta a válaszfalat. – Legyen szíves, kövesse azt a kocsit.

THE 39 CLUES™

A HAJLSZA FOLYTATÓDIK

Folyik a verseny a 39 kulcs után, ami roppant hatalmat őriz. A tizennégy éves Amy Cahill és öccse, Dan meglepődve találják magukat az élen.

A kutatás Bécsbe viszi őket, és náluk van Mozart egy művének kódolt kottája is, ami a második kulcshoz vezető nyom. De egy hordányi hataloméhes rokon lohol a nyomukban, és Amyék nem tudhatják, hogy a diadal felé hajóznak-e vagy egyenesen a halálos csapdába.

OLVASD EL!

FEJTSD MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Kövess Amy és Dan Cahillt a világ körüli hajszájában, ami a 39 kulcs megszerzéséért folyik!

**A KULCSVADÁSZAT
AZ 1. KÖNYVBEN
KEZDŐDIK!**

